

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 10 marca 2005 r.

w sprawie C-196/02 Vasiliki Nikoloudi przeciwko Organismos Tilepikoinonion Ellados AE ⁽¹⁾ (wniosek Eirinodikeio Athinon o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Polityka społeczna — Pracownicy płci męskiej i żeńskiej — Art. 119 Traktatu WE (art. 117–120 Traktatu WE zostały zastąpione art. 136 WE–143 WE) — Dyrektywa 75/117/EWG — Zasada równości wynagrodzenia — Dyrektywa 76/207/EWG — Zasada równości traktowania — Pozaetatowe stanowiska pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy — Pozbawienie możliwości włączenia do personelu etatowego — Wylczenie wysługi lat — Ciężar dowodu)

(2005/C 106/01)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-196/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Eirinodikeio Athinon (Grecja) postanowieniem z dnia 13 maja 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 27 maja 2002 r., w postępowaniu: Vasiliki Nikoloudi przeciwko Organismos Tilepikoinonion Ellados AE, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas (sprawozdawca), A. La Pergola, S. von Bahr i K. Schiemann, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 10 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Wykładni prawa wspólnotowego, a w szczególności art. 119 Traktatu WE (art. 117–120 Traktatu WE zostały zastąpione art. 136 WE–143 WE) i dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy należy dokonać w ten sposób, że istnienie i stosowanie przepisu takiego jak art. 24a ust. 2 lit. a) ogólnego regulaminu pracowniczego Organismos Tilepikoinonion Ellados, który zastrzega jedynie dla personelu sprzątającego, a zatem wyłącznie dla kobiet, zatrudnienie na umowę na czas nieokreślony w niepełnym wymiarze czasu pracy, nie stanowi samo w sobie bezpośredniej dyskryminacji ze względu na płeć na niekorzyść kobiet. Jednakże, pozbawienie w

konsekwencji możliwości mianowania przez pozornie neutralne pod względem płci pracownika odniesienie do kategorii pracowników, która zgodnie z uregulowaniem krajowym mającym moc ustawy składa się wyłącznie z kobiet, stanowi bezpośrednią dyskryminację ze względu na płeć w rozumieniu dyrektywy 76/207. Aby nie miała miejsca bezpośrednia dyskryminacja ze względu na płeć, okoliczność charakteryzująca kategorię, do której należy wykluczony pracownik, musi prowadzić do tego, że pracownik ten znajduje się w sytuacji, która pod względem mianowania różni się obiektywnie od sytuacji tych pracowników, którzy mogą zostać mianowani.

2) W sytuacji, w której założenie, zgodnie z którym jedynie personel sprzątający zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy został pozbawiony możliwości mianowania, okazało się błędne i jeśli przepisami układów zbiorowych dotyczących określonej kategorii pracowników z dnia 27 listopada 1987 r. i z dnia 10 maja 1991 r. dotknięty jest znacznie większy odsetek kobiet niż mężczyzn, przewidziane w tych przepisach pozbawienie możliwości włączenia personelu pozaetatowego zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu pracy do personelu etatowego stanowi dyskryminację pośrednią. Taka sytuacja jest niezgodna z art. 3 dyrektywy 76/207, chyba że odmienne traktowanie tych pracowników oraz pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy jest uzasadnione przyczynami niemającymi nic wspólnego z dyskryminacją ze względu na płeć. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy ma to miejsce w niniejszym przypadku.

3) Całkowite wykluczenie zaliczenia zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy na poczet wysługi lat w przypadku, gdy dotyka ono znacznie wyższego odsetka pracowników płci żeńskiej niż pracowników płci męskiej, stanowi pośrednią dyskryminację ze względu na płeć, co narusza dyrektywę 76/207, chyba że wykluczenie to jest uzasadnione obiektywnymi przyczynami niemającymi nic wspólnego z dyskryminacją ze względu na płeć. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy ma to miejsce w niniejszym przypadku. Proporcjonalne zaliczenie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy na poczet wysługi lat jest również niezgodne z tą dyrektywą, chyba że pracodawca jest w stanie wykazać, że jest ono uzasadnione przyczynami, których obiektywny charakter zależy w szczególności od celu, któremu służy uwzględnienie wysługi lat oraz, w przypadku, gdy chodzi o uhonorowanie nabytego doświadczenia, zależności pomiędzy charakterem wykonywanej działalności a doświadczeniem wynikającym z wykonywania tej działalności przez określoną liczbę godzin.

4) W przypadku, gdy pracownik powołuje się na naruszenie zasady równości traktowania na jego niekorzyść i gdy przedstawi on fakty, z których można domniemywać istnienie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji, wykładni prawa wspólnotowego, a w szczególności dyrektywę Rady 97/80/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącą ciężaru dowodu w sprawach dyskryminacji ze względu na płeć, należy dokonać w ten sposób, że na stronie pozwanej ciąży obowiązek dowiedzenia, że naruszenie tej zasady nie miało miejsca.

(¹) Dz.U. C 169 z 13.7.2002

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 1 marca 2005 r.

w sprawie C-281/02 Andrew Owusu przeciwko N. B. Jacksonowi, działającemu pod nazwą handlową „Villa Holidays Bal-Inn Villas” i in. (¹) (wniosek Court of Appeal (England and Wales) Civil Division o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Konwencja brukselska — Zakres terytorialnego zastosowania konwencji brukselskiej — Art. 2 — Jurysdykcja — Wypadek zaistniały w państwie trzecim — Szkoda na osobie — Wytoczenie powództwa w Umawiającym się Państwie przeciwko osobie zamieszkałej w tym państwie oraz innym pozwany mający siedzibę w państwach trzecich — Wyjątek oparty na doktrynie forum non conveniens — Niezgodność z konwencją brukselską)

(2005/C 106/02)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-281/02 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie Protokołu z dnia 3 czerwca 1971 r. w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Konwencji z 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Court of Appeal (England and Wales) Civil Division (Zjednoczone Królestwo) postanowieniem z dnia 5 lipca 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 31 lipca 2002 r., w postępowaniu Andrew Owusu przeciwko N. B. Jacksonowi, działającemu pod nazwą handlową „Villa Holidays Bal-Inn Villas”, Mammee Bay Resorts Ltd, Mammee Bay Club Ltd, The Enchanted Garden Resorts & Spa Ltd, Consulting Services Ltd, Town & Country Resorts Ltd, Trybunał (wielka izba), w składzie: P. Jann, prezes pierwszej izby, pełniący obowiązki prezesa, C. W. A. Timmermans i A. Rosas, prezesi izb, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i R. Schintgen (sprawozdawca) N. Colneric, S. von Bahr i J.N. Cunha Rodrigues, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 1 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Konwencja z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, w brzmieniu zmienionym Konwencją z dnia 9 października 1978 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Konwencją z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej oraz Konwencją z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej stoi na przeszkodzie temu, aby sąd Umawiającego się Państwa wyłączył swoją jurysdykcję, wynikającą art. 2 niniejszej konwencji na tej podstawie, że sąd państwa nie będącego stroną konwencji jest bardziej odpowiedni dla rozpoznania przedmiotowego sporu, nawet jeżeli nie może być brana pod uwagę jurysdykcja sądu innego Umawiającego się Państwa, lub nawet jeżeli spór ten nie ma żadnej więzi z innym Umawiającym się Państwem.

(¹) Dz.U. C 233 z 28.9.2002

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 3 marca 2005 r.

w sprawie C-283/02: Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Produkty sektora wina — Rozporządzenie (WE) nr 753/2002 — Opis, oznaczenie, prezentacja i ochrona produktów — Ochrona dodatkowych tradycyjnych terminów — Nieprawidłowa klasyfikacja tradycyjnych terminów — Języki, w których mogą być sporządzone etykiety — Zasada równego traktowania)

(2005/C 106/03)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-283/02, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 25 lipca 2002 r., Republika Włoska (pełnomocnik: I. M. Braguglia oraz adwokat M. Fiorilli) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: A. Alves Vieira, V. Di Bucci i M. Nolin), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), R. Schintgen, P. Küris i G. Arestis, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 3 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Skarga zostaje oddalona.